

af Laanet, alene angif den paaagældende Ladning. Reglen gives aldeles bestemt og uden Undtagelse i § 175, og det kan heller ikke siges, at den træder Laangiveren for nær. Medens det ikke med Villighed kan forlanges af Laangiveren, at han skal undersøge, hvorvidt Betingelserne for Skipperens Ret til at optage Bodmerilaan ere til Stede, forsaavidt de gaa ud paa, at Skipperen skal trænge til Penge og ikke kan faa dem paa anden Maade, jfr. det Ovenførte, stiller Sagen sig paa det her omhandlede Punkt ganske anderledes. Laangiveren har nemlig her, naar han har mindste Tvivl om, at Udgifterne alene vedkomme den paaagældende Ladning, den ganske simple Udvej at forlange, at Bodmeriet skal optages ikke paa den alene men tillige paa Skib og Fragt; et saadant Forlangende vil han ikke have Banskfelijkheid ved at sætte igennem overfor Skipperen, der behøver Pengene.

Det er ikke nødvendigt, at Fraagen forbodmes tilligemed Skibet, naar ikke ogsaa Ladningen forbodmes; naar denne ikke forbodmes særskilt, hvilket dog i Reglen vil tyde paa, at de paaagældende Udgifter ogsaa gøres i Reberiets Interesse, skal dette derimod hæfte for Laanet med sin hele Søformue, Skib og Fragt. Medens Reglen ellers er, at Fragt ikke er indbefattet under Forbødningen, naar den ikke udtrykkelig nævnes, betragtes det derfor som en selvforstaaelig Sag, at hvor Ladning forbodmes i Forbindelse med Skibet medregnes Fragten som knyttet dertil. Man gaar ud fra, at dette maa anses at have været Parternes Mening; i modsat Fald vilde jo nemlig den hele Bodmeripantsætning af Ladningen være ugyldig. At iøvrigt Skibets Tilbehør eller Skibsredskab, som det kaldes i D. L.'s 4—5—1, indbefattes under Forbødningen af Skibet, behøver ikke at siges; Lovfor- slagets § 268 sidste Stykke indeholder den almindelige Regel, at Søpanteret i Skib, altsaa ogsaa Bodmeripanteret, omfatter Skibets Tilbehør, med den samstedts givne nærmere Bestemmelse af dette Begreb. Naar der tales om Forbødning af Fragten, forstås herved Bruttofragten, og der kan saameget mindre være Spørgsmaal om, i Til- hæng med enkelte fremmede Søløve (franske og hollandske), at udelukke den endnu ikke fortjente Fragt, som det netop hører til det karakteristiske ved Bodmeriforholdet, at der gives Pant i Genstande, som skulle udsættes for Bodmerirens Søjarer og hvis Under- gang medfører Bodmerifordringens For- tabelse, helt eller delvis. Tværtimod maa den endelig fortjente Fragt — altsaa ikke den blot forudbetaltte Fragt, som i paa-

kommande Tilfælde igen skal tilbagebetales — være undtagen fra Forbødningen.

Forsaaavidt efter § 175 en af de der nævnte Bodmeri-Genstande eller Dele deraf kunne forbodmes for Udgifter, der ikke vedkomme dem, maa det erkendes at være ret- færdigt, at sammes Ejere, som har maattet finde sig i, at Bodmerikreditor har søgt Fyldestgørelse i dem, kan holde sig til de Genstande, hvilke Udgifterne vedkom, med samme Ret, som om de vare forbodmede til ham. I Lovforslagets § 281 gives der en Regel, der sigter til i Almindelighed at gøre Ret og Skel imellem Ejerne af de forskellige Panter, der maatte være indbefattede under samme Søpanteret, naar Kreditor for sin Fordring har søgt Fyldestgørelse i et eller nogle af Panterne for et større Beløb, end der forholdsvis kunde falde paa dem. At en lignende Regel ogsaa, og for- trinsvis, bør gælde, naar Ejeren af nogle Genstande i Virkeligheden har maattet dække Udgifter, der vedkom andre Genstande, som tilhøre en anden Ejere, kan næppe bestrides. Det vil iøvrigt ses, at den i denne Retning i sidste Stykke af § 175 givne Bestemmelse gør det saa meget mindre betænkeligt at give Skipperen Ret til at forbodme Skib for Ladningsudgifter og den hele Ladning for Udgifter, der kun vedkomme en Del af den, eftersom henholdsvis Reberiet og den eller de Ladningsejere, hvis Gods Udgifterne ikke vedkomme, efter denne Bestemmelse kunne søge Erstatning for, hvad de have maattet tilsvare, i det Gods, Udgifterne vedkom, og derfor have Søpanteret i dette.

I Lovforslagets § 177 paabydes det, at der, naar Bodmerilaan optages, skal udsærdiges et skriftligt Dokument, Bodmeri- brevet; dette er en nødvendig Form, der maa iagttages, for at Kreditor kan gøre sin Fordring gældende som Bodmerikrav. Man nøjes altsaa ikke her med, at det vil være i Laangiverens egen Interesse at sikre sig Bevis for sin Fordring ved den skriftlige Udsærdigelse, men en saadan foreskrives af Hensyn til de Tvivl og Banskfelijkheid, som kunde opstaa, naar Kreditor uden den, ved Vidnesbyrd fra som oftest fjerne Steder, skulde kunne godtgøre Kravets Rigtighed, hvorved særligt maa erindres, at Bodmeriet har Betydning ikke blot for selve Parterne, men ogsaa for andre, der ere interesserede i de forbodmede Genstande, navnlig andre Søpanthavere. Skriftlig Udsærdigelse er da ogsaa, om den end ikke ligefrem er fore- skreven, bestemt forudsat i D. L.'s 4—5—4 og 8, jfr. Fdg. 28. Decbr. 1792 og Stp. L. 19. Febr. 1861 § 53, saavel som i de andre